ОШ ,,Павле Поповић“ Мај 2023 Број 10

ШКОЛСКИ ЗАБАВНИК

Драги читаоци,

Дошао је ред на јубиларни, десети број нашег школског часописа. На последњој прослави Дана школе чекало нас је лепо изненађење – од пријатељске школе „Љуба Ненадовић“ добили смо на поклон бисту важне историјске личности нашег краја – Павла Поповића, дело наставника ликовне културе Миодрага Пантовића. На насловној страни је слика бисте, а морали смо уз њу да додамо и нама добро познати портрет Павла Поповића, рад нашег бившег талентованог ученика Јована Радовића. (О њему и о његовој браћи смо писали у претходном броју.)

Мало подсећање поводом јубилеја: наш школски часопис добио је име гласањем ученика; предлагана су разна имена и убацивана у кутију, а назив „Школски забавник“ поновио се неколико пута и тако је изабран. У складу са називом, трудимо се да у њему буде и школских и забавних садржаја.

У овом броју највише су заступљени најбољи састави наших ученика, а можете да прочитате и песме наших ученика, од којих су неке и награђене.

Један сусрет у аутобусу довео је до интервјуа са нашом бившом ученицом, која је посебна јер се веома успешно бави најпопуларнијим спортом у Србији – фудбалом.

Трудимо се да за сваки број припремимо интервју са наставником или наставницом; у овом броју смо забележили интервју са наставницом биологије Мајом Костић.

Сви знамо колико је познавање страних језика важно, па и у овом броју имамо кутак за стране језике. Школа смо са невеликим бројем одељења, а код нас се уче три страна језика – енглески, француски и руски језик.

Недавно сам наишла на своје вежбанке из школе и видела да се два састава уклапају у тему која је доста заступљена у овом броју – *Моји преци*. Нисам могла да се одлучим који да изаберем, па објављујем оба састава, јер – подједнако сам волела и баку и деду, родитеље моје мајке, тако да сам и ја овде поделила две приче о својим најдражим прецима (Видећете у једном саставу – баш присвојну заменицу нисам правилно употребила, али ми ни професор није то исправио, а други састав као да није ни читао, јер је немогуће да немам ниједну правописну грешку. Ми имамо срећу да у нашој школи ради сјајна наставница српског језика и књижевности Јелена Игњатовић, којој се захваљујем на редовној лектури нашег часописа).

Хвала свим наставницама и наставницима који су ми послали радове својих ученика, као и нашим креативним и вредним ученицима који су приложили своје текстове.

Уредница школског часописа и координаторка новинарске секције –
наставница енглеског језика Милица Војводић

МОЈИ ПРЕЦИ

Имао сам срећу да, поред родитеља, одрастам уз две баке, двојицу дека, прадеду и две прабабе. Неки од њих су ме напустили током последњих година, али су ми својим причама о осталим прецима обогатили успомене.

Са очеве стране најпомињанији предак је Павле Поповић. Ратник и дипломата, по коме наша школа носи име, предак је којим се сви Поповићи поносе. Мени су битни и сви остали, јер и њихове гене носим. Кроз приче татиних родитеља сазнао сам да је ту било још и учесника на Солунском фронту, ратника Прве пролетерске бригаде, који су преживели рат и дочекали дубоку старост. Други су били пољопривредници, обрађивали хектаре земље. Моје су пра-прабаке рађале и гајиле по осморо деце.

У соби моје баке по мами стоји слика младића у војничкој униформи, са дугачком сабљом. Њени се преци нису вратили из Другог светског рата; неки су погинули на фронту, други се нису вратили из заробљеништва. Њихове жене, младе удовице, на само њима знан начин, саме су одгајале децу. И доживеле дубоку старост.

Мамин тата са поносом прича и о своме деди, који је највише од свега волео да накриви шешир и, у хладу испод дрвета, натегне по коју.

Свакодневни моји поступци измаме коментар да је тако причао или радио неко од мојих предака. Мени је драго да то чујем. И сам често замишљам на кога бих највише волео да личим. Растужи ме то што су они део прошлости. Мама ме увек утеши речима да наши преци живе све док причамо о њима.

Сергеј Поповић, 5/2

Сергејев прадеда Радоје

Прадеда Радоје, прабаба Марија и баба Јела

МОЈИ ПРЕЦИ

Анастасијин прадеда Бошко

Зимска је ноћ. Ватра пуцкета. На зидовима собе осликавају се сенке пламена, као приче из прошлости мојих предака.

Уз шољу топлог чаја, од своје баке са уживањем слушам о животу који је био тежак и, рекла бих, са мало радости.

Издвојила бих причу свог прадеде Бошка, који је у то време био књиговођа, док су се многи бавили пољопривредом и од тог рада јако тешко живели. Вредно и пожртвовано је водио књиге многим кафанама и трговинама. Како у то време није било превоза, он би километрима и километрима ишао пешке. Устајао би у три сата после поноћи како би стигао до посла. Наилазио би на том путу на многе препреке. Једне ноћи, уз снажну вејавицу и сметове, који су у то време достизали и до два метра, стигао је кући у цик зоре, сасвим бос. Ђонови на обући коју је носио су се распали и ноге промрзле.

Био је јак човек, поштен и пожртвован. Никада није одустао, радио је до задњег дана, до тог тужног дана када је у својој седамдесет седмој години пао на прагу свога дома и преминуо. Та 1983. година је била кобна за њега. Како је прадеда Бошко био глава и стуб куће, сву бригу око породице преузео је тада мој деда Миливоје, који, нажалост, већ много година није са нама.

Било би добро чешће слушати приче о прошлости и тешком животу наших предака, како бисмо ми сада свој живот више ценили.

Анастасија Анђелић, 5/3

МОЈИ ПРЕЦИ

Писати о прецима је част и одговорност. Част - писати о свом коријену чији си ти изданак, а одговорност - писати а не погријешити. Моји преци су били поносни људи. Преци мога оца су босански Крајишници са Козаре, поносни и ћудљиви људи који су животе дали за своју вјеру, за своју отаџбину и за своју породицу. Преци моје мајке су љути, честити и поносити Крајишници који су вјековима ратовали за парче слободног неба, за само чисту и голу слободу. Живјети на тој вјетрометини је увјек било тешко и сурово; кроз вјекове до данашњег дана народ се борио за своје мјесто под сунцем, за свој комад земље чувајући отаџбину, породицу и вјеру. Чували смо се ми кроз ријеч, пјесму и обичаје да би се знало ко смо, шта смо и одакле смо. Бити потомак таквих људи, таквога народа, носи са собом одговорност, понос и достојанство. Моји корјени су дубоко проткани кроз сваку пору крајишке земље, добро проткани кроз сваку пору мене.

За мене врло упечатљив лик је мој прађед Душан о којем ми је мој ујак Душан причао. Мој прађед је био ратник праведан и частан, достојан тога позива. Из Другог свјетског рата је изашао као инвалид са сувом руком. Имао је три сина од којих је најстарији мој ђед Миле, на чијим је рукама умро, када је мој ђед имао 19 година. Мој ђед Миле је такође постао ратник током распада Југославије, а 1995. године је у егзодусу Срба „Олуји“ стигао у Србију са мојом бабом, мајком и ујаком. И овдје у непоштедној борби успјели су да нађу своје мјесто под сунцем и ново огњиште. Данас, кад нисмо на својим вјековним огњиштима, опет се чувамо кроз ријеч, кроз пјесму, кроз обичаје; и трудимо се да знамо ко смо, шта смо и одакле смо. Поносим се тиме што сам потомак таквих предака. Желим једног дана, кад станем пред лице њихово, да ми кажу да су поносни на мене, а не да ме се стиде; јер се и ја поносим њима.

Љубица Вујичић, 5/3

Четврти писмени задатак, рађен 19.05.1998

Она ми је узор у свакодневном животу и раду

Свако од нас има неку своју звијезду водиљу. То су обично људи који својом појавом, понашањем или карактером остављају дубок утисак на нас и завређују нашу пажњу.

Таква особа постоји (постојала је) и у мом животу. То је моја покојна бака. Пошто нисам имала у братић нувала ме бака, а пошто немам браћа ни сестру, бака је била мој стални и најбољи пријатељ. Имала сам ја много другова и другарица, али она је била нешто посебно, нешто сасвим другачије, и увијек је било тај са најбољим намјерама.

Иако сам имала девет година када ју је окрутна смрт узела у своје пандуре, добро се сјећам ње и њене личности. Она се одувијек разликовала од своје средине. Рођена је у угледној српској (православној) породици, а удала се у село, гдје је баш здрт свој поријекла изазивала завист код (нових) рођака, а посебно код жена. Упркос томе она је увијек била природна, покорна и неискварена, иако да је поред те завистии, држећи свој ниво остала изнад свих њих. Била је и прилично образована за своје вријеме. У основини је добила посао повјереника чији се тада давао само особама

Бака Зора о којој је Милица писала.

Портрет је насликао Миличин ујак Танасије Босиљчић, самоуки сликар, бака Зорин братанац.

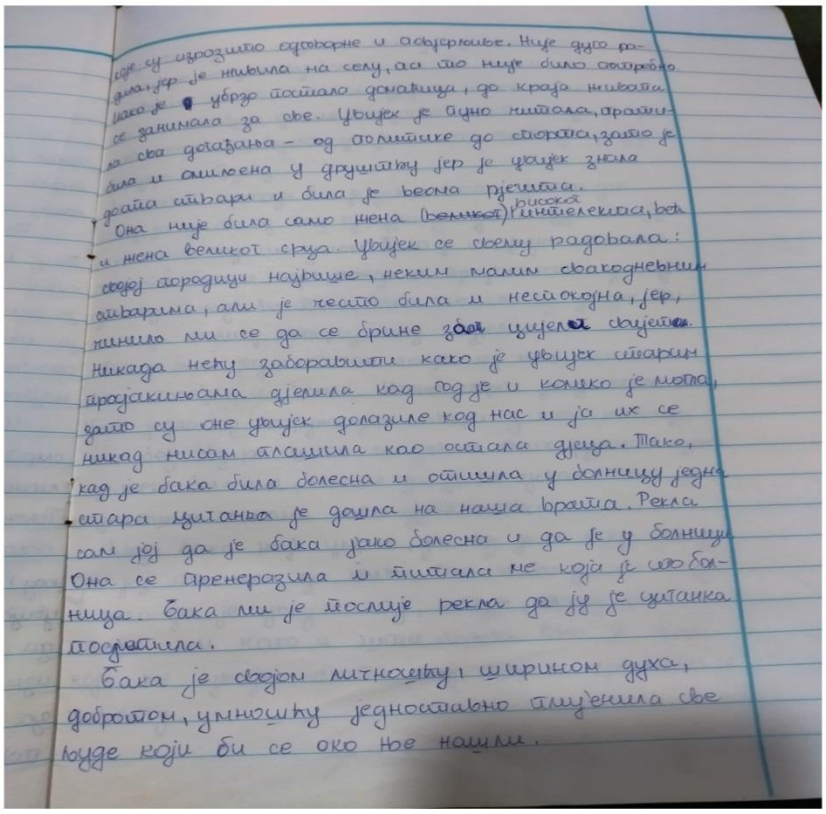

где су изразито сарадње и заједништво. Није дуго радила, јер је живјела на селу, а то није било потребно јако је убрзо почела доживљавати, до краја живота се занимала за све. Увијек је врло читала, пратила сва догађања - од политике до спорта, зато је била и укључена у друштву јер је увијек знала доста ствари и била је веома причљива.

Она није била само њена (велика) високог интелекта, већ и њена велики срца. Увијек се свему радовала: својој породици највише, неким малим свакодневним стварима, али је често била и несхватљена, јер, чинило ми се да се брине због туђих туђих.

Никада нећу заборавити како је увијек старин родјакињама дјелила код год је и колико је могла, зато су оне увијек долазиле код нас и ја их се никад нисам плашила као остала дјеца. Тако, кад је бака била болесна и отишла у болницу једна стара цигањка је дошла на наша врата. Рекла сам јој да је бака јако болесна и да је у болници. Она се пренеразила и питала ме који је то болница. Бака ми је послије рекла да ју је цигањка посрамила.

Бака је својом личношћу, ширином духа, добротом, умношћу једноставно плијенила све људе који би се око ње нашли.

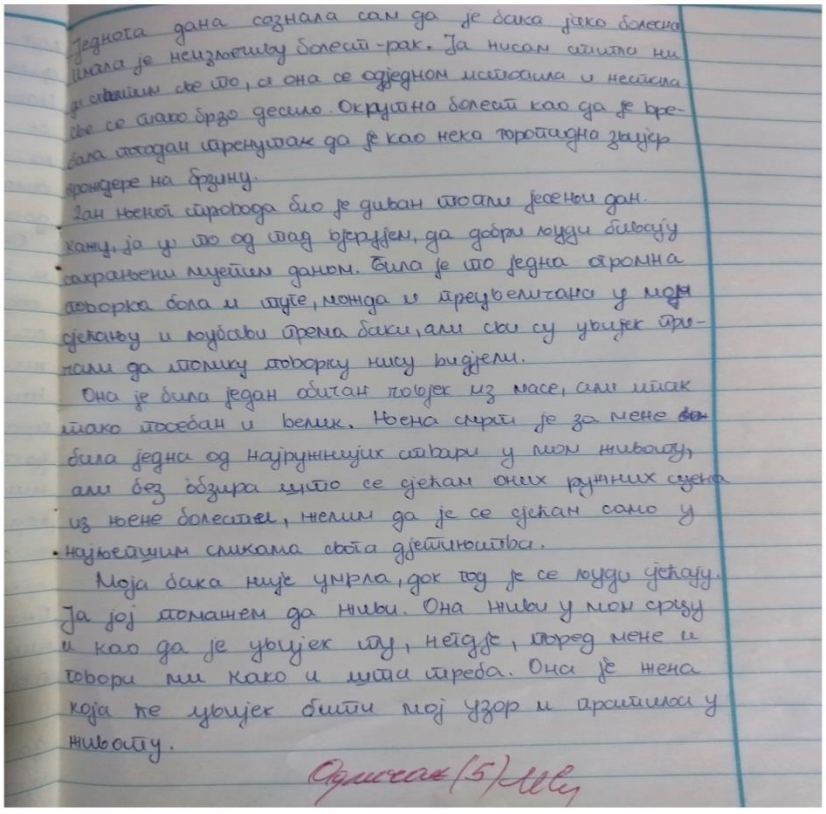

Једнога дана сазнала сам да је бака јако болесна. Имала је неизлечиву болест - рак. Ја нисам хтјела ни хтјела да вјерујем у све то, а она се одједном мијењала и нестајала све се јако брзо десило. Окрутна болест као да је брала сваки тренутак да је као нека торнадна звијер сруши дере на брзину.

Дан њене сахране био је диван топао јесењи дан. Кажу, ја ју то од тад вјерујем, да добри људи бивају сахрањени лијепим даном. Била је то једна скромна говорка бола и туге, можда и претјелитана у моје дјеланју и љубави према баки, али сви су увијек тражили да тужну говорку нису видјели.

Она је била један обичан појединац из масе, али тако посебан и велик. Њена смрт је за мене била једна од најружнијих ствари у мом животу, али без обзира што се сјећам оних грозних сцена из њене болести, желим да је се сјећам само у најљепшим сликама свога дјетињства.

Моја бака није умрла, док год је се људи сјећају. Ја јој помажем да живи. Она живи у мом срцу и као да је увијек ту, негдје, поред мене и говори ми како и шта треба. Она је жена која ће увијек бити мој узор и пратиће ме у животу.

Одличан (5) Ив

Милица Габор (Војводић), III /3, Гиманзија „Вук Караџић“, Трстеник

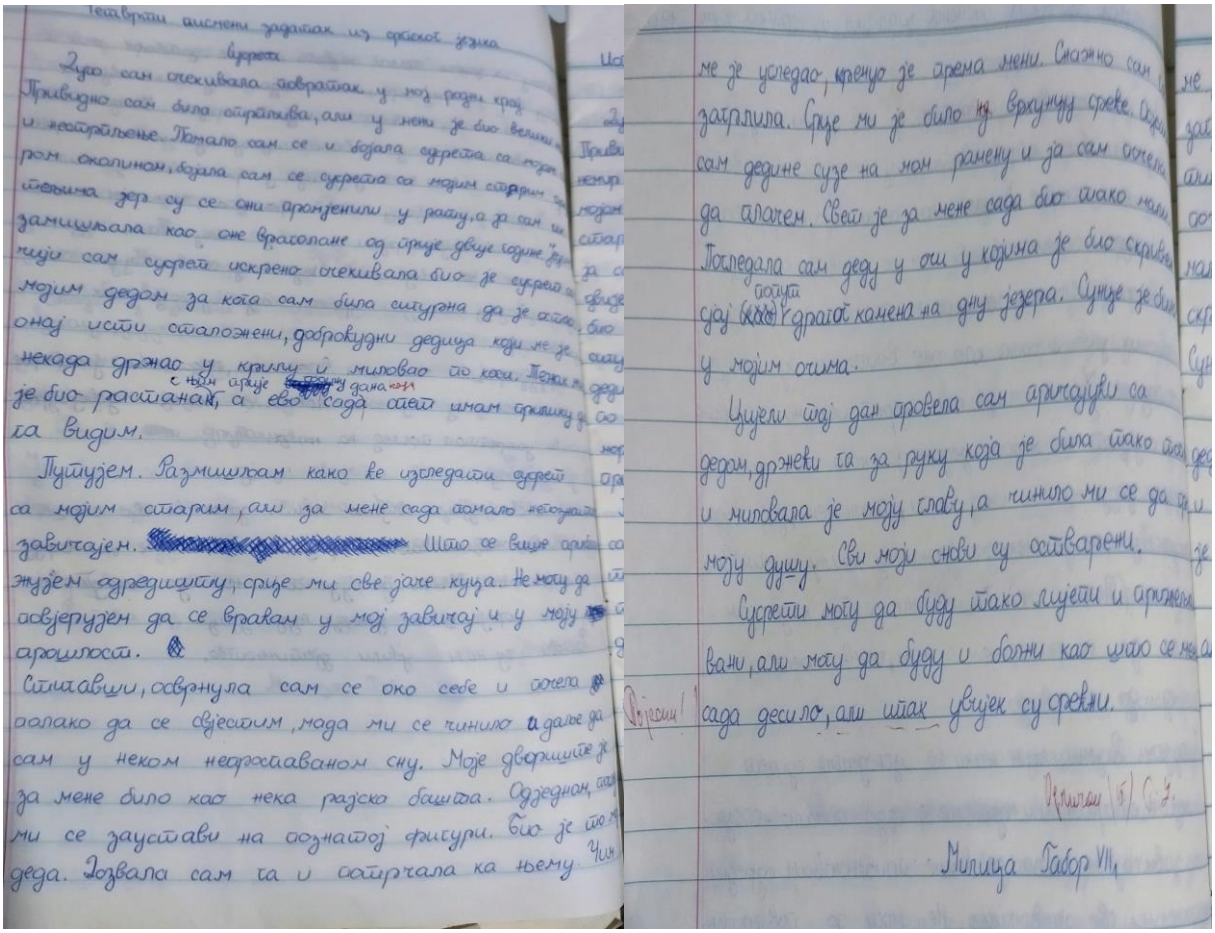

Четврти писмени задатак из српског језика

Сусрети

Дуго сам очекивала повратак у мој родни крај. Привидно сам била опрезна, али у ноћи је био велики немир и нестрпљење. Питало сам се и бојала сусрета са старим ромом околином, бојала сам се сусрета са мојим старим стварима јер су се они архивирали у рачу, а ја сам их замишљала као оне врисоване од прије двије године који сам сусрет искрено очекивала био је сусрет са мојим дедом за кога сам била сигурна да је онај исти сталожени, добровољни дедица који ме је некада држао у крилу и миловао по коси. Тешко је био растанак, а ево сада сам имам прилику да га видим.

Путујем. Размишљам како ће изгледати сусрет са мојим старим, али за мене сада помало непознатим завичајем. Што се више приближавам жељеном одредишту, срце ми све јаче куца. Не могу да повјерујем да се враћам у мој завичај и у моју прошлост.

Стигавши, осврнула сам се око себе и осјетила лако да се свијестим, мода ми се чинило да сам у неком нестварном сну. Моје двориште је за мене било као нека рајска башта. Одједном ми се заустави на познатој фигури. Био је то деда. Дозвала сам га и потрчала ка њему. Чим ме је угледао, кренуо је према мени. Снажно сам загрлила. Сузе ми је биле из врхунац среће. Одједном сам дедине сузе на мом рамену и ја сам осјетила да плачем. Свет је за мене сада био тако нормалан. Погледала сам деду у очи у којима је биле скривене сјај (боје) драгог камена на дну језера. Сузе је биле у мојим очима.

Цијели тај дан провела сам ћаскајући са дедом, држећи га за руку која је била тако топла и миловала је моју главу, а чинило ми се да и моју душу. Сви моји снови су остварени.

Сусрети могу да буду тако лијепи и дражесни, али могу да буду и болни као што се некада десило, али шта увијек су срећни.

Милица Габор VII1

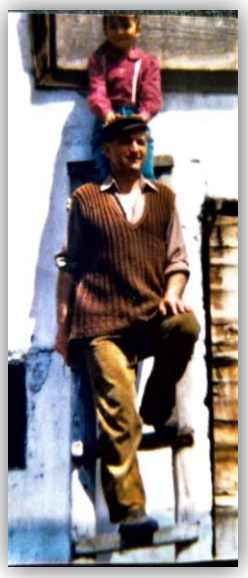

Милица са својим дедом

Милица Габор (Војводић) VII/1, ОШ „Свети Сава“, Трстеник

ЗАХВАЛНОСТ

Пре песме „Хвала сунцу, земљи, трави“ Стевана Раичковића, захвалност је била обавеза коју сам изговарао када би ми неко купио чоколаду, а тата ме погледао, што би значило да треба да кажем хвала. После читања (и учења напамет) ове песме, открио сам велику мистерију захвалности и схватио зашто се лирски субјект захваљује свему што га окружује. Ја сам сад, наравно, захвалан за много тога. Присећајући се разних догодовштина из раног детињства, схватио сам где је требало посебно да будем захвалан.

Пре пет-шест година трчао сам, пао, и тако изгулио оба колена да сам једва стајао. Наишла су два дечака и упитала ме да ли ми треба помоћ. Толико сам дрхтао да сам се питао како ћу доћи до куће. Они су ми много помогли у том тренутку. Данас сам им захвалан на томе.

Најзахвалнији сам био када ми је тетка купила леп црни тротинет. Мој тата, дека, брат и ја смо се враћали са пута и нисам ни слутио какво ме изненађење чека. Тата је отворио гаражу и ја сам остао без текста. Тада сам изговорио, данас већ моју чувену реченицу: „Мало је рећи хвала!“ На свему томе сам и данас захвалан.

Велику захвалност осећам и према својој баби, мада то не показујем, а требало би. Када бих јој сваки дан говорио - хвала, не би било довољно за све оно што је она за мене учинила.

Захвалност је, у ствари, толико битна. Све што нам се дешава треба сматрати вредним хвале. Она у човеку буди много радости. Да би ми живот пружао најбоље, прво ја треба да осећам љубав и захвалност. Онда ме оне воде кроз црни облак ка сунцу.

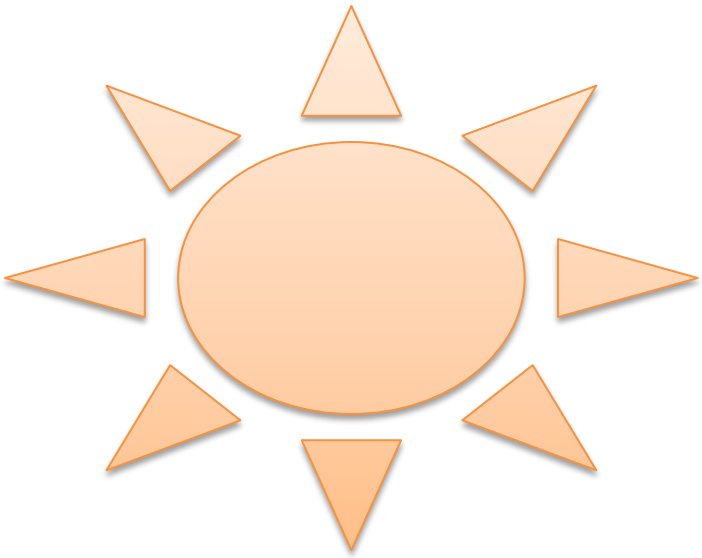

Лазар Бранковић, 6/1

САТ ЈЕ КУЦАО ЗА НАС

Сат је куцао. Ништа се није чуло. Некада се најтиши звук најјасније чује. Знам и зашто, зато што је неумољив.

Сви смо били ту, сви – мислим скоро цела фамилија. Причали су, лупкали посуђем, отварали, затварали врата, уздисали. Ја сам се у углу забављао неким играчкама. Знам да су ми те играчке дали само да им не сметам. Није их било брига сметају ли они мени.

Мало будан, мало без свести, прадеда је завршавао своју земаљску причу. Све је изгледало обично, а ништа није било обично. Нико ми то није рекао, а ја сам то некако знао. Као да сам будан спавао. Мислио сам, ако не мислим о томе – неће се ни десити. Тек тада сам схватио да смо дошли да се поздравимо. Када? Да ли је дошло време?

Дошло је, јер је њему истекло. Тик-так, ићи ће у недоглед. Сваки сат се окреће без престанка, али тад сам први пут видео да ће један да стане. Изненадна пометња, плач, трчкарање тамо-амо, неразговетне речи. Да је неко са стране ослушнуо атмосферу, рекао би да жамор и плач смењују једно друго. Ја, и даље у углу, тек тад схватам шта се дешава. Нико ми то није рекао, а ја сам то некако знао. На зиду је неуморна била казаљка. Сат је куцао.

Сат је куцао за нас. Само то сам чуо. Најтиши, а најјаснији звук. Најважнији звук, остало може да потоне.

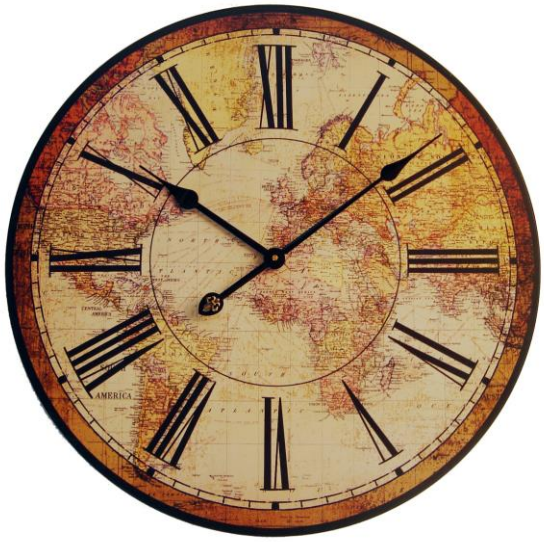

Сергеј Поповић, 5/2

МОЈА БАКА

Нежне руке, плава коса,
Хода погнутог носа.
Док бака постоји
Неко те стварно, истински,
Од срца воли.
Бака зна волети као мајка,
Сваки дан са њом
Ми је као бајка.
Што више растем,
Губим наду
Ко ће да ме чува
И ко ће за мене
Ручкове да кува.
Воли ме ко своје очи.
Кад је видим
Срце ми поскочи!
На уснама увек
Осмех драг,
У очима увек
Поглед благ.
Сваки тренутак
Са њом вреди.
Стално ми виче:
„*Момка ми доведи*!“

Анђелина Митровић, 7/2

Т А Т А

Кад је тата ту,
све је ју-ху-ху!

Тата је ту да ме чува,
мази, пази и, кад треба,
бубу да згази.

Сваки дан је чаробан
кад је тата забаван.

Све одавде па до мора,
нигде нема таквог створа.

Тата је увек глава
куће; кад је Божић, он
са нама пијуче.

Нигде нема таквог злата,
као што је мој чудесни тата.

Кад је тата ту,
све је ју-ху-ху!

Сунчица Пантић, 5/2

Јана Михаиловић, 5/2

СЕЋАШ ЛИ СЕ

Сећаш ли се кад смо били мали,

У колевке кад смо стали?

Сећаш ли се

Кад смо по кући витлали,

И без разлога

Браћу и сестре тужакали?

Сећаш ли се кад смо напољу

по цео дан трчали,

а онда увече,

најлепше снове снили?

Сећаш ли се кад срљасмо,

А последице не трпесмо?

Сећаш ли се кад је мајка мила,

И даље живахна била?

Сећаш ли се тог дана кад смо одрасли?

Кад су дани постали кратки, а ноћи још краће.

Омиљене патике кад смо прерасли,

И бивању самостални дорасли?

Кад је мајка мила

Живахност изгубила?

Сећаш ли се кад је живот био

Пун смеха, пун жудње,

А не суза, лудила и мржње?

Сећаш ли се тога дана кад смо одрасли?

Сећаш ли се кад је смеха било више,

А у дужи мање кише?

Кад је љубав била

Лек за све боли и лудила?

Сећаш ли се кад нисмо имали

Никаквих мука и јада?

Сећаш ли се кад смо били млади?

Луција Митровић, 8/1

Већ неколико година уназад у нашој школи обележавамо Дан розе мајица, дан борбе против вршњачког насиља. Ове године смо објавили конкурс за најбоље стихове на тему Дана розе мајица: Следи једна од награђених песама:

Р О З Е Д А Н

Розе је боја поштовања
у школи; када насиље
видиш, пријави старијем.

Розе мајице носимо,
тај дан поштујемо
да насиље спречимо.

Насиље трпе други
ђаци; зато им
помажу наставници.

Ако насиље трпиш или
приметиш, немој да
занемариш, ти помози
и бићете сви у слози.

Ања Бабић , Сунчица Пантић и Јана Михаиловић, 5/2

ЈЕСЕЊА ПЕСМА

Идем тако, смишљам нове риме,

Под ногама сува трава шушка,

Свуд около огњишта се диме,

У руци ми јабука, а у џепу крушка.

Жуто лишће силази са крошњи,

На њивама нове бразде леже,

Воћњаци су у јесењој ношњи,

На све стране погледи ми беже.

Крај оџака црни мачор дрема,

У шталама говеда су сита,

Крсна слава у кући се спрема,

Златна јесен белој зими хита.

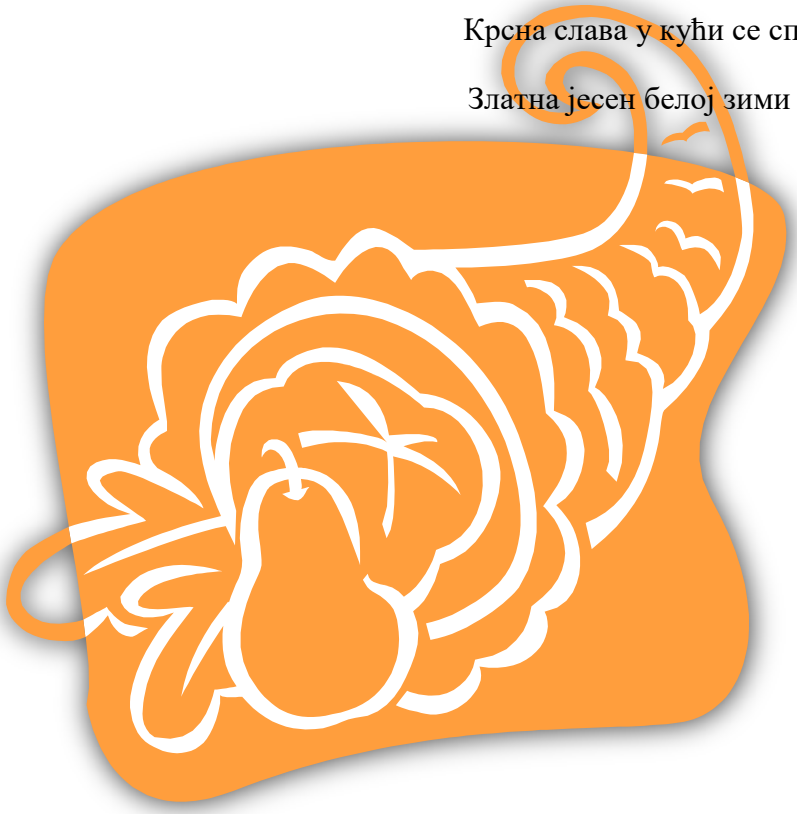

Данка Биочанин, 5/2

КОСОВСКА ПЕСМА

Две војске се сукобиле,
Једна другу прегазиле.
Нико не зна ко је победио
Лазар или Мурат: ко је то био?
Оба владара живот изгубише,
Крви река проливена беше.
Милош је убио турскога султана,
Тог крвљу окупаног Видовдана.
На месту му они одсекоше главу;
Глава му паде у прашину и на траву.
Вук Бранковић Лазара изда
И своју земљу Турцима преда,
Покори се без имало муке
Народ свој даде им у руке.
Вук је оптуживао Милоша невиног
Да ће издати кнеза Лазара силног,
Те Милош заклетву даде
Убивши Мурата свима ули наде.
Лазар виде Милошеву главу,
Сузе његове оквасише траву:
Обилић је заклетву испунио
Што је обећао, то је учинио!
Када посече Лазара,
Бајазит земљу поче да разара.
Под Турцима петсто година смо били.
О слободи вечито смо снили.
Ал` никада нисмо заборавили:
Наше ће бити и увек је било
Место боја – поље Косово.
Због свих јунака, Милоша и Лазара
Неће нико Косово да разара!

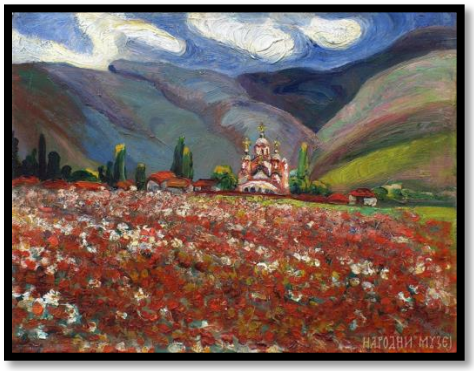

Косовски божури – Грачаница,
Надежда Петровић, 1913.

Маша Тајхтеровић, 7/3

МОЛИТВА

Молим све научнике овога света

Да измисле напитак за човека,

Да дуже живимо живот детета,

Да живот траје довека.

Да свако од нас здрав буде,

Да влада мир и благостање,

Да се слога врати међу људе,

Дајте нам бар једно обећање!

Да неће више страха бити,

Да радост буди све нас,

Да нико љубав неће крити,

Да се смејемо сви наглас.

Напитак осмехе свима да врати,

Срећа свакога нека прати!

Молим све научнике за напитак,

Са којим ћемо заборавити тугу и боли,

Да нико више не осети губитак,

И никада не изгуби онога кога воли.

Павле Ташић, 7/3

ОЧИ

Очи те браон су боје,

Милион истих на свету постоје.

Само једне у срце да гађају знају,

А такве се врло лако препознају.

Сан без њих не може проћи,

Само чекаш да ли ће сутра у школу доћи.

Да те на ходнику погледају онако,

Тај поглед запамтио би свако.

Свима требају једне очи браон боје,

Које би с тобом могле цео дан да стоје.

Као да је све време света његово и твоје,

Стојите тако док вам се усне не споје.

Теодора Јевтић, 7/3

ВРЕМЕ

Време иде полако,

А ја нестрпљив

Хоћу што пре да

Порастем и да могу

Све сам.

Смарам родитеље

И правим фрку,

јер бих све у трку.

Журим, јурим као

Брзи воз, и остадох

Без даха скроз.

Време иде полако,

А ја нестрпљив.

Филип Грубић, 7/3

ВЕЛИКА ФАЦА

Риме бацам,

Велика сам фаца;

Гарфилд је за мене

Мала маца

Имам девојака пет,

Није ово Клет;

Биће их још пет,

Јер сам леп.

Мали *гасери*

Мисле да су јаки,

Док газда вози *кавасаки*,

Сви за мене много су млаки.

У школи се играм.

Наставнике вртим као чигра.

Сви мисле да сам мала маца.

У срцу сам свом велика фаца.

Стефан Протић, 7/2

*__Гасери__ су поткултура која идентитет гради на поседовању статусних симбола и на бунту према било каквој врсти знања, школе и система вредности који укључује емпатију, труд, рад и залагање.

Наставник: **Предмет:**
Маја Костић Биологија

Интервју:

1. *Како Вам се допада рад у школи?*

- Рад у школи је преношење знања и обучавање младих људи за оно што би требало да знају, а што ми већ знамо. Васпитање и основно образовање је нешто што сваки ученик мора да прође током одрастања/сазревања. Мени је веома занимљив тај рад са децом.

---

2. *Зашто сте се определили баш за тај предмет?*

- Када сам уписала средњу школу, открила сам своје интересовање за живи свет. Нешто што је најприближније томе, а што сам могла да упишем, била је медицинска школа. То интересовање се касније све више развијало кроз разне активности, како у школи, тако и ван ње. Резултат свега тога је одабир овог предмета.

---

3. *Која је Ваша област интересовања у оквиру наставе биологије?*

- Од свих области које биологија обухвата, омиљена ми је генетика. Особине које наслеђујемо и комбинација гена која створи нову јединку са јединственим особинама, нешто је што ме је одувек фасцинирало. Међутим, микробиологија је, такође, веома занимљива за истраживање.

---

4. *Која је Ваша омиљена животиња? А која биљка?*

– Што се тиче омиљене животиње, рекла бих да је немам. Међутим, увек су ме највише занимали гмизавци и истраживање о њима. Четинари су биљке које највише волим да истражујем, а од њих ми је омиљено дрво Панчићева оморика. Што се тиче цветница, највише волим лале.

---

5. *Како успевате да привучете пажњу ђака током предавања?*

– Већина ученика воли природу, па је и њихова пажња усмерена на оно што предајем. Свакако да ученицима нису све области подједнако занимљиве, па, да бих пробудила интересовање током предавања, најчешће користим примере из свакодневног живота. Често ученицима предајем уз помоћ презентација у којима су приказане различите занимљиве фотографије, што најчешће одржи њихову пажњу.

---

6. *Како Вам се допада рад са колегама?*

– Са колегама имам одличну сарадњу. Разумевање, саветовање и размена информација су веома битни за посао који обављамо. Развијање и неговање таквог односа омогућава да напредујемо и усавршавамо се и као појединци и као колектив.

---

7. *Да ли је лако радити са децом?*

– Рад са децом је нешто што захтева велико ангажовање и пожртвованост. Међутим, усмеравање и образовање деце је један веома леп посао и, како се често каже, животни позив. Деца траже посвећеност и поверење својих наставника јер тако се најбоље учи и превазилазе се све потешкоће.

---

8. *Како реагујете када усред контролног ухватите ученика да преписује и како тад оцењујете рад?*

– Ученици имају много идеја за варање на тесту. Међутим, никада не реагујем превише бурно. Трудим се да разговарам са ученицима о томе да би схватили да им такав чин једино може штетити. Свака оцена се може поправити, а знање без кога на тај начин остану најчешће се не надокнади.

---

9. *Како сте?*

– Одлично!

Нина Михаиловић, 6/2

Интервју са Барбаром Петровић

- **Здраво, Барбара! У који сада разред идеш и чиме се бавиш?**
- Здраво. Тренутно идем у трећи разред средње школе и бавим се фудбалом.

- **Коју позицију играш у својој екипи и за који тим трениращ?**

- Наступам за Црвену звезду на позицији голмана.

- **Када си ишла у нашу школу, ко ти је био одељењски старешина и која су ти најлепша сећања на нашу школу?**

- У петом и шестом разреду одељењски старешина ми је била наставница математике Бојана Симић, док је у седмом и осмом разреду била наставница ликовног Тања Веселиновић. Било је доста лепих тренутака у основној школи, мислим да не бих могла да издвојим неки конкретан.

- **Испричај нам мало више о томе како и када си почела да се бавиш фудбалом.**

- Фудбал сам заволела још док сам била баш мала. Увек сам остајала после школе да бих га играла са другарима. Затим сам са девет година почела и да га тренирам.

- **Да ли си икада наилазила на проблеме или неприхватање због тога што трениращ фудбал, с обзиром да се девојчице ретко баве овим спортом?**

– Нисам наилазила ни на какве проблеме; на негативне коментаре јесам понекад, али нисам обраћала пажњу на њих. Увек је било више позитивних реакција и коментара, и то ми је веома помагало.

– **Који су твоји највећи успеси што се тиче фудбала?**

– Као највећи индивидуални успех бих, свакако, издвојила позив на камп женске фудбалске репрезентације Србије до 19 година, иако сам имала само 16. Највећи тимски успех је улазак у Супер лигу Србије за жене, која је и најјачи ниво такмичења у женском фудбалу у Србији.

– **Како уклапаш школу и тренинге?**

– Будући да идем у Спортску гимназију, није ми толико тешко да уклапам школу и тренинге. Професори имају разумевања, пуштају нас да одсуствујемо са часова због тренинга или утакмица, дају нам термине за одговарање уколико не можемо да стигнемо да одговарамо на редовним часовима.

– **Ко су ти омиљени спортисти и спортисткиње? Ко су твоји узори када је женски фудбалу у питању?**

– Што се тиче спортиста, од малена волим Кристијана Роналда и Икера Касиљаса, а омиљена спортисткиња ми је Ела Тун, која наступа за Манчестер Јунајтед и репрезентацију Енглеске. Могла бих да кажем да ми је узор Јована Петровић, са којом сам јако дуго тренирала; она је бранила боје Црвене звезде, норвешког Авалдснеса и тренутно наступа за турски АЛГ СПОР и женску фудбалску репрезентацију Србије.

– **Који су ти омиљени спортови сем фудбала?**

– У суштини, волим скоро све спортове, мада у последње време највише пратим кошарку.

- **Да ли си имала прилике да путујеш у друге земље и упознаш се са заступљеношћу и начином тренирања женског фудбала?**

- Углавном сам путовала само у земље Балкана. Нажалост, женски фудбал на Балкану је доста слабо развијен. У поређењу са већим европским земљама, могла бих да кажем да смо тек ушли у женски фудбал и да имамо још доста да радимо да бисмо им се барем мало приближили.

- **Да ли планираш да студираш и да ли си се определила већ чиме ћеш се у будућности бавити?**

- Свакако планирам да студирам, али се надам да ћу поред тога остати у фудбалу.

- **Шта би поручила девојчицама које воле фудбал, а шта би саветовала нашим ученицима када су у питању спортови и бављење физичком активношћу?**

- Девојчицама бих препоручила да се не осврћу на лоше коментаре и предрасуде, јер ниједан спорт није женски или мушки; има много фудбалерки које су доста цењене у свету. Међу њима су и девојке из Србије, као што су Јована Дамњановић, која наступа за немачки Бајерн Минхен и Јелена Чанковић, која наступа за енглески Челси. Сматрам да би деца требало да се баве спортом, јер, поред тога што се упознају нови пријатељи, путује и забавља, стичу се радна дисциплина и одговорност, које ће у будућности пуно значити, како у спорту, тако и ван њега.

- **Хвала на интервјуу и желимо ти много успеха у будућности!**

Интервју приредила наставница Милица Војводић

Интервју са нашим младим глумцем

МАЛА БИОГРАФИЈА ЂОРЂА СТОЈКОВИЋА:

Ђорђе Стојковић рођен је 25. јула 1991. године у Београду. Глуму је уписао 2011, а дипломирао је 2015. године на Факултету драмских уметности у Београду, у класи професора Драгана Петровића Пелета. Завршио је нижу Музичку школу „Мокрањац". Свира контрабас и гитару. Оженио се средином 2021. године, а крајем наредне године добио сина Нестора.

Наша ученица Ања Бабић била је прави мали новинар – разговарала је са Ђорђем, снимила на телефон њихов разговор; уз глумчево одобрење и подршку, објављујемо овај кратак интервју.

1. **КОЈА ТИ ЈЕ ОМИЉЕНА БОЈА?**
- ЦРВЕНА.

2. **КОЈЕ ТИ ЈЕ ОМИЉЕНО ЈЕЛО?**
- РОШТИЉ.

3. **КОЈИ ТИ ЈЕ ОМИЉЕНИ ФИЛМ?**
- „СИБИРСКИ БЕРБЕРИН", РЕЖИСЕР ЈЕ НИКИТА МИХАЛКОВ.

4. **НАЈДРАЖЕ МЕСТО КОЈЕ СИ ПОСЕТИО?**
   - ОСТРВО КРФ У ГРЧКОЈ, СА СВОЈОМ СУПРУГОМ.

5. **КОЈИ ТИ ЈЕ ОМИЉЕНИ СПОРТ?**
- КОШАРКА.

6. **ЗАШТО СИ ОДЛУЧИО ДА СЕ БАВИШ БАШ ГЛУМОМ?**
- ЗАТО ШТО НИСАМ МОГАО ДА СЕ ВИДИМ НИ У ЧЕМУ ЗАНИМЉИВИЈЕМ ШТО БИ МЕ УСРЕЋИЛО.

7. **КОЈА ТИ ЈЕ НАЈДРАЖА УЛОГА И ЗАШТО?**

- ИМА ИХ ВИШЕ, АЛИ УГЛАВНОМ СУ ТО УЛОГЕ ИЗ ДЕЧЈЕГ ПОЗОРИШТА. ЈЕДНА ОД ЊИХ ЈЕ, НА ПРИМЕР, УЛОГА ГВОЗДЕНА, ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКА ГРАДА ТАУРУНУМА, ИЗ ПРЕДСТАВЕ „ЗВЕЗДАРСКИ ВИТЕЗ“. ТА ПРЕДСТАВА ЈЕ ИЗВОЂЕНА У ПОЗОРИШТУ „БОШКО БУХА“.

8. **КОЈИ ТИ ЈЕ НАЈВЕЋИ УСПЕХ У ЖИВОТУ?**

- НАЈВЕЋИ УСПЕХ У ЖИВОТУ МИ ЈЕ ТО ШТО САМ ДОБИО СИНА.

9. **ШТА ВОЛИШ ДА РАДИШ У СЛОБОДНО ВРЕМЕ?**

- У СЛОБОДНО ВРЕМЕ ВОЛИМ ДА ПРОЧИТАМ НЕКУ ДОБРУ КЊИГУ И ДА СЛУШАМ НЕКЕ ПАМЕТНЕ ЉУДЕ КОЈИ ЋЕ МИ ПРОШИРИТИ ПОГЛЕДЕ НА СВЕТ, КАКО БИХ БОЉЕ СХВАТИО ЖИВОТ И ЉУДЕ, И КАКО БИХ ПРОНАШАО РАЗУМЕВАЊЕ ЗА СВЕ ЉУДЕ ОКО СЕБЕ.

10. **ДА ЛИ МОЖЕШ НЕШТО ДА ПОРУЧИШ НАШИМ ЧИТАОЦИМА?**

- МОГУ ДА ПОРУЧИМ: НАЈБИТНИЈЕ ЈЕ ТО ШТО САМ И РЕКАО У ПРОШЛОМ ОДГОВОРУ – СВИ ТРЕБА ДА ПОКУШАМО ДА ВОЛИМО ДРУГЕ, ДА ИХ РАЗУМЕМО И ДА ПРВО СЕБЕ УЧИНИМО БОЉИМА, А ОНДА И ЉУДЕ ОКО СЕБЕ.

Ања Бабић, 5/2

МОЈА ПРИЧА О ВЕСЛАЊУ

Испричаћу вам своју причу о веслању. Почела је пре десет месеци. У ствари, почела је и много раније, али ја тога нисам била свесна.

Мој старији брат Огњен бави се веслањем већ пет година. Гледајући њега, заволела сам веслање. Морам вам рећи да је веслање један од најтежих спортова. Али, по мом мишљењу, и један од најлепших спортова. Тренинге имам пет пута недељно по три или четири сата. Скоро сваки тренинг је различит. Тренирамо на Ади, у теретани и на води. Вежбе су баш тешке, али када уђемо у чамац, осећај је фантастичан. Постоји велики број категорија у веслању и то су: скиф, дубл, четверац, осмерац итд. Ја тренутно веслам дубл. Прво такмичење којим се отвара сезона за веслаче јесте Ергометријада. Ове године учествовали смо мој брат и ја. Он је освојио златну медаљу, а ја сребрну. Након тог такмичења, и наш млађи брат је почео да тренира веслање.

Постоји још нешто што ми се свиђа код веслања – дружење, како са другарима из клуба, тако и са другарима из других клубова. Јако је лепо када на такмичењима након трке једни другима честитамо. Пре неколико дана имала сам трку у дублу на Првом купу Србије. На педесет метара од циља биле смо на другој позицији, када нам се десио проблем с чамцем. Остале смо без медаље. Сви другари су пришли да нам честитају и да нас подрже и бодре. Ипак није важно увек победити, важно је учествовати.

Мислим да би сва деца требало да се баве спортом. Уз спорт растемо здраво, стварамо здраве навике и остварујемо, можда, и нека нераскидива пријатељства.

Емилија Добрић, 7/2

ФОЛКЛОР

Фолклор је уопштено име за културу која у својим традиционалним облицима живи у народу. Овај културни облик прелази са старијих на млађе. Дуг развојни и вековни пут утицао је на преношење оригиналности народних творевина. Ово се у музици лако уочава на песмама са истим текстом које се на разним удаљеностима интерпретирају на разне начине. Исто се дешава и са народним играма: народна кола данас и она од пре 50 година, иако са истим називима, разликују се. У фолклор спадају: певање, свирање, играње...

Народне игре и песме немају композитора, већ су записане директно од људи из народа, који су познавали старе песме и игре. У Србији постоји много културно-уметничких друштава и центара за очување традиционалне културе. Један од њих налази се у Вранићу и зове се ЦОТК „Јелек“. На свакој проби фолклора веома је занимљиво и увек научимо нешто ново. Сем дружења, песме и игре, фолклор је сјајан и због честих путовања.

Данка Биочанин и Вања Лазић, 5/2

КУТАК ЗА СТРАНЕ ЈЕЗИКЕ

Француски језик у нашој школи

Ученица 6. разреда Нина Михаиловић освојила је 1. место на ликовном конкурсу поводом Франкофоније, на тему „Илуструјмо Лафонтенове басне: Голубица и мрав". Њен рад је био оцењен као најбољи од стране жирија са Одсека за романистику Филозофског факултета у Новом Саду. Честитамо нашој драгој Нини на изванредном успеху!

Ево шта она каже о француском језику:

Још као мала сам се заљубила у француски језик. Довољно ми је било да једном чујем тај предивни мелодични језик и схватим како само лепо звучи и како је управо то језик који желим да изучавам. Нисам погрешила што сам се определила за учење овог језика. Научила сам много тога о чарима француског језика и француске културе. А што је најважније, увежбала сам лепо изговор француског језика, што су могле да чују и Францускиње Ана и Марин, док су слушале моје рецитовање на француском. Јако сам била узбуђена и пресрећна што сам имала прилику да упознам праве Францускиње и комуницирам мало са њима. Много ми је значило што сам добила похвале од њих за леп изговор. С друге стране, веома сам захвална нашој наставници француског језика, која увек са пуно воље, труда, рада и стрпљења подучава ђаке, и која нам је омогућила ово невероватно искуство. Претходно нам је објаснила да у оквиру пројекта Француског института под називом „Бирам француски“, на позив наставника долазе изворни говорници француског језика у школу и

држе радионице ученицима. Тако су и наши четвртаци имали прилике да учествују у занимљивим радионицама и науче основну комуникацију на француском – упознавање, боје, животиње, и све то кроз игру. Били су веома заинтересовани и мотивисани. Њихова озарена лица су говорила више од речи. На крају су добили дипломе и пригодне поклончиће за прве научене речи на француском.

У прилог посвећености наставнице француског језика, морам нагласити да је наша школа већ годинама у систему ДЕЛФ-а, што значи да сваке године заинтересовани ученици могу полагати међународни испит из француског језика и стећи диплому која је свуда у свету призната. Једва чекам следећу годину да се опробам и у томе. Учествујемо често и на разним конкурсима поводом Франкофоније, где имамо запажене резултате. Још једном хвала наставници на свему!

Нина Михаиловић, 6/2

PLACES TO VISIT IN BELGRADE

- GARDOS TOWER

Gardos tower is one of the most beautiful and romantic places in Belgrade. It is located in Zemun next to the Danube river and the Danube quay. It was built on Gardos hill in 9th century . While climbing up that hill, you will see colorful houses in village spirit , taverns and cobbled streets.

At the top of the hill, you will be greeted by the guard tower and a marvelous view of the whole of Belgrade.

- KALEMEGDAN FORTRESS

The Kalemegdan fortress was built in the 1st century at the confluence of the Sava and the Danube. Sights that you can see there are the Roman well, the victory monument, Nebojsina Tower and the Kalemegdan park . if you're in the mood to take a walk, Knez Mihajlova Street and Skadarlija-Bohemian Quarter are located nearby. Kalemegdan sunsets are a once-in-a-lifetime experience and you should definitely take your time to see them. If you ask me, downtown Kalemegdan is an excellent place for rest, recreation and enjoyment.

- AVALA MOUNTAIN

Avala is a mountain located only 20 km from the city center. It belongs to the municipality of Vozdovac near Jajinci and Beli Potok. If you like hiking, Avala is a great place for you, and if you are not a fan, you can wait for the seasonal bus 400 that takes you to the top of the mountain during spring and summer. Nearby are the monument to The Unknown hero and the Avala tower that offers a 360 degree view.

- ADA CIGANLIJA

Ada Cigandlija is an artificial lake (that was a river island) created by the river Sava. It is located between Banovo brdo and Makis in the municipality of Cukarica. Ada is full of parks, playgrounds and beaches where you can sunbathe. You must not miss cycling around that lake because it is very calming and healthy. And if you continue to ride a bicycle, you can reach Slavija Square, Block 45, Zemun Quay, Usce shopping center and much more

- THE CHURCH OF ST. SAVA

The Church of Saint Sava is one of the largest Orthodox churches in the world and is located on the territory of the municipality of Vračar. It was made in the Byzantine-Balkan style at the place where the remains of Saint Sava were burned. When you go inside, you will see golden walls with pictures of saints and beautiful golden chandeliers with candles on them. Liturgies, speeches and choir performances are held in the crypt of the temple. In the courtyard of the church there is a public library and a monument to Karadjordje, and across the street is the Karadjordjev park.

- SAVA PROMRNADE

The Sava promenade is one of the newer promenades in Belgrade and stretches from the marina on Ada Cigandlija to the confluence of the Sava and the Danube at downtown Kalemegdan. The most beautiful part is near the Belgrade Waterfront settlement, where there are many cafes, parks and squares. The smell of fish and the sound of ducks and seagulls remind of late walks by the Adriatic Sea.

- KALVARIJA

Kalvarija is a settlement located on the hill of the same name near Gardos. Kalvarija Park Jelovac was renovated in 2008 and has numerous playgrounds, a basketball court, a volleyball court and much more. That settlement has a view of the whole Belgrade, especially Zemun. In the spring, that park is beautiful because of the green trees and flowers and is very romantic for going out.

- BOTANICAL GARDEN ``JEVREMOVAC``

The botanical garden ``Jevremovac`` is located in Takovska street, close to the children's cultural center and the church of St. Mark. it has many rare plants and beautiful parks. There are many monuments, a greenhouse and ponds, and my favorite location there is the Japanese garden. It is the perfect place to draw and paint the beauty of that botanical garden.

Ђорђе Поповић, 7/3

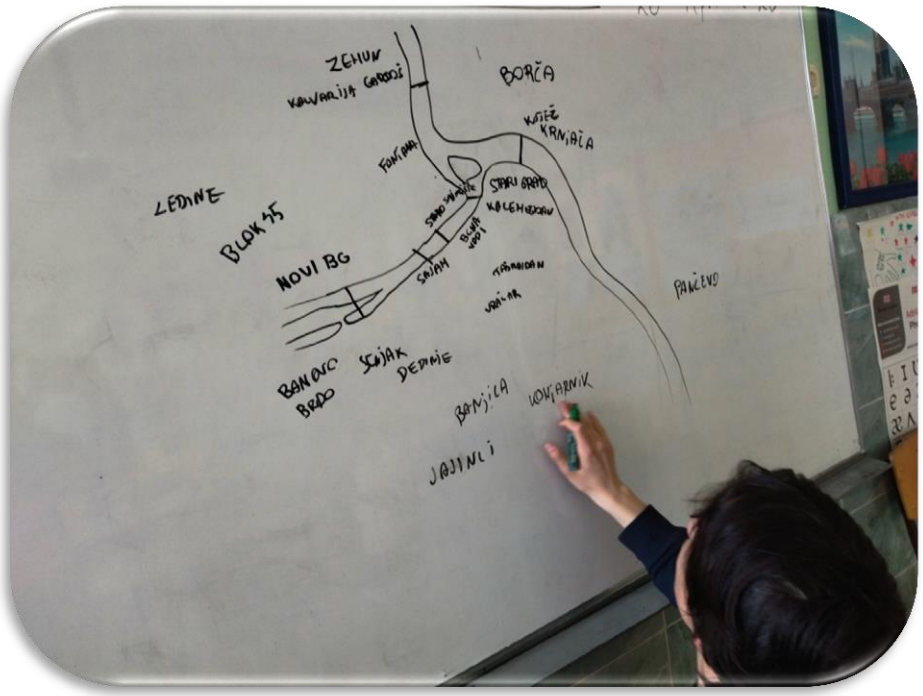

Ђорђе заиста одлично познаје Београд, што можете видети на сликама. На једном часу се овако занимао цртајући и пишући на табли.

Уредница нашег часописа позвала је колеге да јој пошаљу своје радове из основне школе. Само се директорка одазвала – послала је оно што је имала – своја сведочанства из старијих разреда основне школе и две фотке.
У следећем броју ћемо директорку мало више испитати о школама у које је ишла, као и о томе како се осећа као руководилац наше школе.

Директорка Јела са учитељицом Јањом, са којом је и даље у контакту.

Можете ли препознати нашу директорку на овој слици?

На слици су учитељица, директоркин тата (који је тада био директор њене школе), куварица Стоја, у чијој кухињи је директорка проходала, разредна Петра Стјепановић...

Ево да се уверите да је директорка била одличан ђак у основној школи

Osnovna škola „Radoje Tomanić" u Rudanci
Opština Doboj
Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina
Matična knjiga-sveska 6 Matični broj 47

UVJERENJE

O USPJEHU UČENIKA U V, VI i VII RAZREDU OSNOVNE ŠKOLE

Janković (Marko) Jela
(Prezime, ime oca i ime učenika-ce)

rođen-a 7. 1. 1973. u Doboju SR BiH

UČENIK JE ZAVRŠIO V, VI i VII RAZRED OSNOVNE ŠKOLE SA SLJEDEĆIM USPJEHOM:

PREDMETI	RAZRED		
	V	VI	VII
SRPSKOHRVATSKI-HRVATSKOSRPSKI JEZIK	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
MATEMATIKA	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
Ruski JEZIK	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
ISTORIJA	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
GEOGRAFIJA	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
BIOLOGIJA	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)
HEMIJA	–	–	odličan (5)
RADNO I TEHNIČKO VASPITANJE	ističe se	ističe se	ističe se
FIZIČKO VASPITANJE	ističe se	ističe se	ističe se
LIKOVNO VASPITANJE	ističe se	ističe se	ističe se
MUZIČKO VASPITANJE	ističe se	ističe se	ističe se
IZBORNA NASTAVA FIZIKA	–	–	odličan (5)
PRVA POMOĆ I ZAŠTITA	–	–	ističe se
FIZIKA	–	odličan (5)	odličan (5)
DOMAĆINSTVO	–	ističe se	ističe se
	–	–	
OPŠTI USPJEH:	odličan (5)	odličan (5)	odličan (5)

U Rudanci, 4. 6. 1987 godine.
Djelovodni broj: 117/87

(M. P.)

Direktor škole:

ŠDUR »SVJETLOST«, RO GRAFIČKA DJELATNOST
ODUR »IZDAVANJE OBRAZACA« — SARAJEVO
Oznaka za narudžbu: 13/18 Izdanje: 41/83.

OBRAZAC BROJ 19

Scanned with CamScanner

SOCIJALISTIČKA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
SOCIJALISTIČKA REPUBLIKA BOSNA I HERCEGOVINA

Udružena osnovna škola Doboj
(Naziv radne organizacije osnovnog obrazovanja i vaspitanja)

Osnovna škola „Radoje Tomanić" u Kladanci
Opština Doboj
Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina
Matična knjiga-sveska 6 Matični broj 47

SVJEDOČANSTVO-SVJEDODŽBA

Janković Jela
(Prezime i ime učenika)

Sjn-kći Janković Marko i Mira
(Prezime i ime roditelja)

Roden-a 7. 1. 1973. godine u Doboju Opština Doboj Socijalistička Republika BiH

državljanin SFRJ, učio-la je 1986/1987. školske godine osmi / (VIII) razred osnovne škole i postigao-la ovaj uspjeh:

Srpskohrvatski-hrvatskosrpski jezik	odličan (5)
Matematika	odličan (5)
Ruski jezik	odličan (5)
Istorija	odličan (5)
Geografija	odličan (5)
Biologija	odličan (5)
Hemija	odličan (5)
Fizika	odličan (5)
Radno i tehničko vaspitanje	ističe se
Fizičko vaspitanje	ističe se
Likovno vaspitanje	ističe se
Muzičko vaspitanje	ističe se
Izborna nastava: [illegible]	odličan (5)
Prva pomoć i zaštita	ističe se

Vladanje primjerno

Prema tome učenik-ca je završio-la osmi (VIII)
(navesti završni razred — slovima i brojem)

osnovne škole s odličan (5) uspjehom.

U Kladanci, 2. 6. 1987. godine.

Djelovodni broj: 113/87

(M. P.)

Razredni starješina: [illegible]

Direktor škole: [illegible]

Brojčana ocjena: 5 (odličan), 4 (vrlodobar), 3 (dobar), 2 (dovoljan), 1 (nedovoljan).
Opisna ocjena vladanja: primjerno, dobro, zadovoljava, loše.
Opisna ocjena ističe se, dobro, nedovoljno.

ŠIPD »SVJETLOST« RO GRAFIČKA DJELATNOST
OOUR IZDAVANJE / MARKETING, SARAJEVO
Narudžba za štampanje: 13/16 Tiražirano: 2750.

Preštampavanje zabranjeno!

Obrazac broj 16

Scanned with CamScanner